

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 392/09-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Z. S., nar..., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. A. E., N., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 8 ods. 5, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 33 T 114/2009 z 23. júla 2009 a postupom a uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Tos 49/2009 z 28. júla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. septembra 2009 doručená sťažnosť Z. S., nar..., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. A. E., N., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa

čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 8 ods. 5, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 33 T 114/2009 z 23. júla 2009 a základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, základného práva podľa čl. 8 ods. 5 listiny a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Tos 49/2009 z 28. júla 2009.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplynulo:

«Ja, Z. S., som stíhaný ako obvinený Uznesením vyšetrovateľa Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Z., oddelenie vyšetrovania, ČVS: PPZ-90/BOK-Z-2008, zo dňa 29. 10. 2008, za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), písm. e) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona.

Uznesením vyšetrovateľa Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Západ, oddelenie vyšetrovania, ČVS: PPZ-90/BOK-Z-2008, zo dňa 20. 04. 2009, som stíhaný za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona.

Uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 6 Tp/177/2008 z 02. 11. 2008, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 7 Tpo/48/2008 zo dňa 19. 11. 2008 som bol vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku.

Uznesením sudkyne pre prípravné konanie Okresného súdu Nitra, sp. zn. 6 Tp/67/2009, zo dňa 08. 04. 2009, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 7 Tpo/16/2009, mi bola lehota trvania väzby v prípravnom konaní predĺžená

do 01. 08. 2009, čiže lehota väzby obvineného, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní v zmysle Trestného poriadku, začala u mňa plynúť dňa 28. 10. 2008 a končila dňa 01. 08. 2009.

Po ukončení vyšetrovania podal dňa 17. 07. 2009 v tejto veci prokurátor Krajskej prokuratúry N. obžalobu sp. zn. Kv 63/08-129 na Okresný súd Nitra.

Takýmto postupom dostal prokurátor Okresný súd Nitra do časovej tiesne s negatívnym dopadom práve na moju osobu ako obvineného a moje základné práva, nakoľko v zmysle § 76 Trestného poriadku v znení účinnom do 31. 01. 2009 (podľa § 567c ods. 2 Trestného poriadku) prokurátor síce nie je viazaný žiadnou lehotou pri podaní obžaloby na obvineného vo väzbe, avšak súdy už majú povinnosť, v prípade ponechania obvineného vo väzbe aj po podaní obžaloby, právoplatne rozhodnúť o väzbe do skončenia lehoty väzby, ktorá je pokrytá ešte právoplatným rozhodnutím súdu pre prípravné konanie (v zmysle § 192 ods. 4 Trestného poriadku). Tým nastala situácia, že oba súdy (t. j. prvostupňový aj opravný) mali na právoplatné rozhodnutie o mojej väzbe spolu 10 pracovných dní.

Okresný súd Nitra následne, v zmysle zápisnice o neverejnom zasadnutí Okresného súdu Nitra zo dňa 23. 07. 2009, upovedomil dňa 21. 07. 2009 JUDr. M. M., so sídlom v N., ako ustanoveného obhajcu o termíne neverejného zasadnutia, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o ponechaní mojej osoby vo väzbe aj po podaní obžaloby. Podotýkam, že v priebehu prípravného konania a od konca júna 2009 som mal zvolených v zmysle § 39 Trestného poriadku zároveň dvoch obhajcov, a to najprv advokáta JUDr. J. Z., so sídlom v B., a od 30. 06. 2009 popri ňom aj advokáta JUDr. A. E., so sídlom v N., s tým, že v mojom prípade sú dané dôvody povinnej obhajoby v zmysle § 37 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku. Uvedený postup súdu, ktorým o termíne tak dôležitého úkonu, akým je výsluch mojej osoby a rozhodovanie o ponechaní vo väzbe, informoval len ustanoveného obhajcu, pričom dôvod jeho ustanovenia zanikol ešte v prípravnom konaní zvolením iných obhajcov, považujem za vyslovene účelový a v rozpore so základnými zásadami trestného konania, najmä môjho práva na obhajobu. Poukazujem na to, že môj obhajca JUDr. Z. bol o termíne výsluchu telefonicky upovedomený dňa 23. 07. 2009 o 8.15 hod., teda v čase, keď sa neverejné zasadnutie Okresného súdu Nitra začalo. Rovnako aj môj druhý obhajca JUDr. A. E. bol upovedomený o výsluchu dňa 23. 07. 2009

až v čase o 8.40 hod. osobne sudkyňou v budove Okresného súdu Nitra, pričom v tom čase pojednával v inej veci a nemohol sa zúčastniť neverejného zasadnutia...

Neverejné zasadnutie Okresného súdu Nitra o mojom ponechaní vo väzbe bolo odročené, vykonalo sa dňa 23. 07. 2009 a trvalo od 14.00 hod. do 14.20 hod. t. j. dvadsať minút. V rámci tohto času mi bola doručená krátkou cestou pomerne rozsiahla (celkom 16 strán) obžaloba prokurátora Krajskej prokuratúry v N. č. Kv/63/2009. Aj keď predmetom neverejného zasadnutia bolo preskúmanie trvania dôvodov väzby, mala mi byť (zvlášť, ak súd konal bez prítomnosti môjho obhajcu) poskytnutá možnosť oboznámiť sa s obsahom obžaloby, a následne primeraným spôsobom vyvracať dôvody uplatňované na odôvodnenie väzby... Výsluch mojej osoby ako obvineného bol teda vedený len rutinným formalizmom za účelom kladného rozhodnutia súdu o ponechaní vo väzbe, bez mojej reálnej možnosti reagovať na obsah obžaloby a súdu známe „dôkazy“ o konkrétnych skutočnostiach...

Právo obvineného obhajovať sa prostredníctvom obhajcu je zaručené s rozdielnou intenzitou v závislosti od toho, či sa obvinenému zaručuje právo na povinnú obhajobu, alebo či sa upravuje ako právo na zvoleného obhajcu. Povinná obhajoba predstavuje osobitnú ochranu (s najvyššou intenzitou) v trestnom konaní... Preto súd, v prípade existencie viacerých dôvodov povinnej obhajoby, nemal moju osobu bez účasti môjho obhajcu vôbec vypočúvať, a to bez ohľadu na to, či by som s takým úkonom súhlasil alebo nie. Výsluch obvineného súdom, za účasti prokurátora a bez prítomnosti obhajcu, možno považovať za závažné porušenie práva na obhajobu a kontradiktórnosť konania...

K obsahu sťažnosťou napadnutých uznesení Okresného súdu Nitra, sp. zn. 33 T/114/2009, zo dňa 23. 07. 2009, ako aj Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 7 Tos/49/2009, zo dňa 28. 07. 2009, uvádzam, že obe tieto uznesenia nespĺňajú základné atribúty kladené na ústavne konformný zásah do osobnej slobody garantovanej podľa čl. 17 ods. 1 Ústavy SR, pričom poukazujem na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 220/04 z 11. januára 2005: ... V momente vzatia do väzby je možné vzhľadom na organizovaný a skupinový charakter trestnej činnosti akceptovať aj spoločné odôvodnenie väzby všetkých obvinených. Pri predlžovaní väzby po šiestich mesiacoch však už takýto prístup nie je ústavne akceptovateľný.

V uznesení Okresného súdu Nitra, sp. zn. 33 T/114/2009, zo dňa 23. 07. 2009, sa odôvodneniu ponechania všetkých osôb (a teda aj mňa) vo väzbe venuje súd na 5. strane cit. uznesenia, pričom odôvodnenie je vyslovene spoločné pre všetkých obvinených. Súd síce skonštatoval, že jednotlivo u každého obvineného zistil a následne prihliadol na existenciu ďalších konkrétnych skutočností, ktoré odôvodňujú väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ale opäť ich uviedol len spoločne pre všetkých obvinených. Rovnako aj väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zistil súd zo skutočností rovnakých takmer u všetkých obvinených. Prvostupňový súd ani nerozvedol svoje úvahy vedúce jednotlivo buď k dôvodnej obave z úteku, alebo k skrývaniu sa mojej osoby, v nadväznosti na obsah vyšetrovacieho spisu a obžaloby, zrejme preto, lebo v obžalobe sa takéto konkrétne skutočnosti vo vzťahu k mojej osobe ani neuvádzajú.

Vzhľadom na takéto odôvodnenie považujem uznesenie prvostupňového súdu za vyslovene arbitrárne. Vo vzťahu k mojej osobe neobsahuje konkrétne skutočnosti odôvodňujúce ponechanie vo väzbe aj po podaní obžaloby. Napadnuté uznesenie je preto povrchné a všeobecné... Nedostatočná konkretizácia dôvodov väzby nie je iba formálnym pochybením, ale sťažuje aj možnosť správne zamerať sťažnosť proti uzneseniu o ponechaní vo väzbe a ďalej sledovať, či dôvod väzby odpadol.

Napokon poukazujem na to, že konaním súdu v neprítomnosti obhajcu a neskorým doručením predmetného uznesenia môjmu obhajcovi, bola mne ako obvinenému odňatá možnosť predložiť relevantné argumenty proti môjmu ponechaniu vo väzbe, ku ktorým by sťažnostný súd musel zaujať stanovisko... Uvedené uznesenie bolo môjmu obhajcovi doručené až dňa 30. 07. 2009, t. j. dva dni po rozhodnutí Krajského súdu v Nitre o sťažnosti, následkom čoho bola môjmu obhajcovi odňatá možnosť podať kvalifikovanú sťažnosť voči prvostupňovému uzneseniu o ponechaní vo väzbe...

Rovnako aj uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 7 Tos/49/2009, zo dňa 28. 07. 2009, na základe podanej sťažnosti voči prvostupňovému uzneseniu o ponechaní vo väzbe, neobsahuje žiadne také skutočnosti, ktoré by odstránili, resp. napravili arbitrárnosť prvostupňového uznesenia...

Krajský súd v Nitre, napriek tomu, že mu je určite známa vyššie uvedená judikatúra Ústavného súdu SR, nenapravil pochybenia prvostupňového súdu, naopak, tieto vo svojom

rozhodnutí schválil a potvrdil. Je však povinnosťou všeobecných súdov riadne odôvodniť rozhodnutie o väzbe a takéto dôvody väzby musia byť významné a dostatočné.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

«1. Konaním a uznesením Okresného súdu Nitra, sp. zn. 33 T/114/2009, zo dňa 23. 07. 2009, došlo k porušeniu základných práv Z. S. podľa čl. 50 ods. 3, čl. 47 ods. 2, ods. 3 a čl. 48 ods. 2, čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Ústavy SR v nadväznosti na čl. 6 ods. 1 a ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 40 ods. 3, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 2 a čl. 8 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd.

2. Uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 7 Tos/49/2009, zo dňa 28. 07. 2009, došlo k porušeniu základných práv Z. S. podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Ústavy SR, čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a čl. 8 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd.

3. Ústavný súd zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 7 Tos/49/2009, zo dňa 28. 07. 2009, ako aj Uznesenie Okresného súdu Nitra, sp. zn. 33 T/114/2009, zo dňa 23. 07. 2009, v časti týkajúcej sa sťažovateľa.

4. Okresný súd Nitra je povinný uhradiť Z. S. trovy konania v sume 292,38 EUR s DPH (8 808,20 Sk s DPH) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu, na účet jeho právneho zástupcu JUDr. A. E., N.»

Okrem toho sťažovateľ žiadal, aby na základe dočasného opatrenia ústavný súd do právoplatného rozhodnutia v danej veci prikázal okresnému súdu bezodkladne ho prepustiť z väzby na slobodu.

Sťažovateľ taktiež žiadal o anonymizáciu svojich údajov v publikovaných rozhodnutiach ústavného súdu v danej veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, základných práv podľa čl. 8 ods. 5, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 33 T 114/2009 z 23. júla 2009, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Vo vzťahu k postupu a rozhodnutiu okresného súdu ako súdu prvého stupňa sťažovateľ využil možnosť, ktorú mu ponúka zákon, teda Trestný poriadok, a obrátil sa na krajský súd, ktorý na základe opravného prostriedku vo veci konal a rozhodol. Právo druhostupňového súdu preskúmať na základe podanej sťažnosti uznesenie okresného súdu, a poskytnúť tak ochranu sťažovateľovým právam vylučuje právomoc ústavného súdu bezprostredne preskúmať prvostupňové rozhodnutie všeobecného súdu v sťažovateľovej veci.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 208/08).

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, základného práva podľa čl. 8 ods. 5 listiny a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Tos 49/2009 z 28. júla 2009.

Podstatou námietok sťažovateľa v tejto časti sťažnosti boli tvrdenia o tom, že aj napriek procesným chybám okresného súdu, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v spojení s rozhodovaním o jeho ponechaní vo väzbe, krajský súd tieto nedostatky neodstránil. Podľa vyjadrenia sťažovateľa dokonca krajský súd rozhodnutie, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu, nedostatočne odôvodnil.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 5 listiny do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v posudzovanom prípade ide o krajský súd rozhodujúci o ponechaní sťažovateľa vo väzbe) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05).

Účelom čl. 5 ods. 4 dohovoru je poskytnutie práva osobám, ktoré boli pozbavené osobnej slobody, spočívajúceho v možnosti súdnej kontroly rozhodnutí a opatrení, na základe ktorých bol zásah do ich osobnej slobody vykonaný. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej je primerane koncipovaná aj judikatúra ústavného súdu, vyplýva, že v trestnom konaní a bez pochybností aj v konaní o väzobných veciach sa musia rešpektovať pravidlá spravodlivého procesu, aj keď nie tak identicky ako ich priznáva čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale konkrétne procesné záruky sa musia garantovať v rozsahu zlučiteľnom so základným právom podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, podľa čl. 8 ods. 5 listiny a právom podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. Je potrebné konštatovať, že pri rozhodovaní o zákonnosti väzby sa na niektoré z procesných záruk kladie mimoriadny dôraz. Medzi tieto záruky nepochybne patrí právo osoby predložiť súdu argumenty a vyjadrenia proti svojmu ponechaniu vo väzbe (napr. III. ÚS 84/06, III. ÚS 291/06), ako aj právo osoby na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne

a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (obdobne napr. III. ÚS 374/09).

Z obsahu sťažnosti, jej príloh, z vyjadrení predsedu okresného súdu sp. zn. Spr 1389/09 z 29. októbra 2009 a 20. novembra 2009, z vyjadrenia podpredsedu krajského súdu sp. zn. Spr 1294/09 z 26. októbra 2009, ako aj z listinných dôkazov zadovážených zo spisu okresného súdu sp. zn. 33 T 114/2009 ústavný súd zistil, že na sťažovateľa, ktorý je väzobne stíhaný od 27. októbra 2008, podal 17. júla 2009 prokurátor Krajskej prokuratúry v N. (ďalej len „krajský prokurátor“) na okresnom súde obžalobu za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania, obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c) a d), ods. 2 písm. c) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Následne, 21. júla 2009 sudkyňa okresného súdu pre účely rozhodnutia o ďalšom trvaní sťažovateľovej väzby určila termín jeho výsluchu na 23. júl 2009. O termíne výsluchu sťažovateľa upovedomila ustanoveného obhajcu JUDr. M. M., a to 21. júla 2009, pričom prvého zo zvolených obhajcov JUDr. J. Z. o tomto výsluchu upovedomila telefonicky 23. júla 2009 v čase o 8.15 h a ďalšieho zvoleného obhajcu JUDr. A. E. upovedomila taktiež 23. júla 2009 osobne v budove okresného súdu v čase o 8.40 h Zo zápisnice okresného súdu sp. zn. 33 T 114/2009 z 23. júla 2009 vyplýva, že v čase o 8.15 h bol na výsluch predvedený sťažovateľ, ktorému sudkyňa oznámila, že o úkone upovedomený ustanovený obhajca JUDr. M. M. nie je prítomný, pričom bude zabezpečovaná účasť zvolených obhajcov, a teda z tohto dôvodu preložila termín jeho výsluchu v ten istý deň na 14.00 h.

Z uvedenej zápisnice okresného súdu z 23. júla 2009 ústavný súd ďalej zistil, že o 14.00 h bol opätovne pred sudkyňu predvedený sťažovateľ a po zákonom poučení v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku mu bola krátkou cestou doručená obžaloba. Následne okresný súd opätovne sťažovateľa oboznámil s tým, že ustanovenie obhajcu JUDr. M. M. nebolo dosiaľ zrušené, že bol riadne vyrozumený o úkone, avšak na výsluch sa nedostavil. Súčasne bolo sťažovateľovi oznámené, že ďalší dvaja obhajcovia, ktorých si zvolil, sa nemohli úkonu zúčastniť, ale aj napriek tomu je možné výsluch vykonať v ich neprítomnosti, a to s poukazom na príslušné ustanovenie Trestného poriadku,

podľa ktorého je všeobecný súd povinný o výsluchu obvineného vhodným spôsobom upovedomiť aj obhajcu, ak je dosiahnuteľný. Ako vyplynulo zo zápisnice o neverejnom zasadnutí, okresný súd dospel k záveru, že svoju povinnosť si splnil, a teda obhajcov vhodným spôsobom upovedomil, avšak ich prítomnosť nie je nevyhnutná, a preto konštatoval, že neverejné zasadnutie možno vykonať. Po konečnom návrhu prokurátora, sťažovateľa, ako aj po jeho odpovedi na otázku predsedníčky senátu bolo po tajnej porade vyhlásené uznesenie, ktorým bol sťažovateľ ponechaný vo väzbe. Po vyhlásení tohto uznesenia sťažovateľ ihneď do zápisnice podal sťažnosť. Predmetnú zápisnicu však vzhľadom na to, že pri výsluchu nebol prítomný žiadny z jeho obhajcov, odmietol podpísať.

Ako je z už uvedeného zrejmé, o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby krajským prokurátorom rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 33 T 114/2009 z 23. júla 2009. V relevantnej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia okresný súd konštatoval:

«Obvinený Z. S. na neverejnom zasadnutí uviedol, že doposiaľ nebolo preukázané, že by mal akékoľvek kontakty na osoby žijúce v Maďarskej republike a ďalšie zotrvávanie vo väzbe nepovažoval za dôvodné...»

Krajský prokurátor na neverejnom zasadnutí zotrval na dôvodoch, pre ktoré boli obvinení vzatí do väzby a pre ktoré im bola lehota väzby predĺžená a súčasne navrhol, aby súd týchto aj naďalej ponechal vo väzbe, každého obvineného z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 odsek 1 písmeno a), písmeno c) Trestného poriadku.

Súd pri rozhodovaní o väzbe po preskúmaní trestného spisu dospel k záveru, že konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňovali vzatie obvinených do väzby stále trvajú a žiadnym významným spôsobom sa ani v tomto štádiu trestného konania nezmenili. Obvinení sú po podaní vyššie označenej obžaloby aj naďalej stíhaní pre skutok v nej právne kvalifikovaný

- u obvineného Z. S. ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno a), písmeno c), písmeno d), odsek 2 písmeno c), odsek 3 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno i) Trestného zákona – za ktorý mu hrozí trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov až 20 rokov...

V danom prípade súd bral ohľad na tú skutočnosť, že samotná hrozba vysokým trestom u všetkých obvinených nie je a ani nemôže byť jediným dôvodom pre ich ďalšie ponechanie vo väzbe, avšak jednotlivo u každého obvineného zistil a následne prihliadol na existenciu ďalších konkrétnych skutočností, ktoré odôvodňujú väzobný dôvod podľa § 71 odsek 1 písmeno a) Trestného poriadku a tak obavu, že by v prípade prepustenia na slobodu obvinení mohli ujsť alebo sa skrývať s úmyslom vyhnúť sa trestnému stíhaniu videl súd tiež v okolnostiach prípadu (páchanie trestnej činnosti po dlhší čas, organizovaná skupina so zadelenými úlohami), ktoré v súvislosti s predpokladanou citel'nou sankciou takúto obavu z úteku jednoznačne odôvodňujú. Súd prihliadol i na skutočnosť, že obvinení (s výnimkou obvineného E. F.) neboli pred vzatím do väzby zamestnaní, neboli evidovaní na Úrade práce ako uchádzači o zamestnanie a nemali stály príjem, ale všetci sa pohybovali v prostredí s výskytom závadových osôb a predajom omamných a psychotropných látok si mali zabezpečovať finančné prostriedky na uspokojovanie svojich životných potrieb, čo následne viedlo k zisteniu naďalej pretrvávajúcej dôvodnej obavy z pokračovania v trestnej činnosti v prípade prepustenia obvinených z väzby na slobodu.

Ani u jedného z obvinených súd nezistil žiadne také výnimočné okolnosti, ktoré by odôvodňovali nahradenie väzby akýmkoľvek zákonným inštitútom pri obzvlášť závažnom zločine, pre ktorý sú obvinení trestne stíhaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody bol súd toho názoru, že aj v tomto štádiu trestného konania je väzba u obvinených opodstatnená, a preto ich každého z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 odsek 1 písmeno a), písmeno c) Trestného poriadku ponechal vo väzbe.»

Po písomnom vyhotovení uznesenia okresný súd 24. júla 2009 predložil spis na rozhodnutie krajskému súdu. Toto uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 27. júla 2009, JUDr. J. Z. 29. júla 2009 a JUDr. A. E. 30. júla 2009. Ten po doručení rozhodnutia doplnil dôvody sťažovateľovej sťažnosti podaním doručeným okresnému súdu 5. augusta 2009.

O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 7 Tos 49/2009 z 28. júla 2009 tak, že ju spolu so sťažnosťami ďalších spoluobvinených zamietol.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd konštatoval:

«Rozhodnutie súd I. stupňa odôvodnil tým, že v danom prípade bral ohľad na tú skutočnosť, že samotná hrozba vysokým trestom u všetkých obvinených nie je jediným dôvodom pre ich ďalšie ponechanie vo väzbe. Páchanie trestnej činnosti po dlhší čas, organizovaná skupina so zadelenými úlohami, ktoré v súvislosti s predpokladanou citeľnou sankciou obavu z úteku odôvodňujú. Páchaním trestnej činnosti si mali zadovážovať finančné prostriedky, čo odôvodňuje obavu z pokračovania v trestnej činnosti v prípade ich prepustenia na slobodu.

Uvedené uznesenie, ihneď po jeho vyhlásení, sťažnosťami napadli hore uvedení obvinení, pričom do termínu konania neverejného zasadnutia nadriadeného súdu neboli doručené ich dôvody...

Podľa § 238 odsek 3 Trestného poriadku ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd o väzbe prednostne a urýchlene a ak to okolnosti prípadu umožňujú, tak súčasne s rozhodnutím podľa § 239 ods. 1, § 241, § 244 alebo § 331 ods. 1, najneskôr však tak, aby postupom podľa § 76 ods. 3 alebo 4 došlo k právoplatnému rozhodnutiu o väzbe do uplynutia lehoty, ktorá by bola základnou alebo predĺženou lehotou väzby v prípravnom konaní.

Z predloženého spisového materiálu, krajský súd zistil, že súd I. stupňa pri rozhodovaní o ponechaní obvinených vo väzbe podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, dodržal všetky zákonné lehoty a správne zistil splnenie všetkých formálnych ako aj materiálnych podmienok pre ďalšie trvanie väzby. Svoje rozhodnutie vecne a zákonne odôvodnil.

Krajský súd, ako nadriadený orgán, poukazuje na správne závery súdu I. stupňa, o existencii dôvodu § 71 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku a tieto si v plnom rozsahu osvojuje.

Existencia „útekovej väzby“ je daná nielen hrozbou vysokého trestu, ale aj možnosťou úteku do cudziny vzhľadom na kontakty, ktoré obvinení mali (informácie získané od príslušníkov PZ ÚBOK T., nachádzajúce sa v spisovom materiály). Pokračovanie v páchaní trestnej činnosti je možné vyvodiť z páchania trestnej činnosti obvinenými po dlhšiu dobu a zabezpečovanie si tak finančných prostriedkov na obživu.

Je potrebné uviesť, že väzba však nie je trestom, ale je výlučne len procesným opatrením, ktorého účelom je dočasne zaistiť osoby obvinené z trestného činu pre potreby prebiehajúceho trestného konania obmedzením ich osobnej slobody, nemá sankčnú povahu, ani výchovné poslanie a nesmie byť prostriedkom na získanie priznania, ani na uľahčenie trestného stíhania.

Orgány činné v trestnom konaní a súd musia väzobné trestné veci prejednávať čo najrýchlejšie, pričom musia dodržiavať občianske práva garantované ústavou. Táto požiadavka nadväzuje aj na Článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na ustanovenie § 2 ods. 6 Trestného poriadku.

V konaní predchádzajúcom napadnutému rozhodnutiu, bola táto požiadavka plne rešpektovaná.

Pretože krajský súd nezistil žiadne dôvody na zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by boli v prospech obvinených, ich sťažnosti ako nedôvodné zamietol.»

Vo vzťahu k postupu a uzneseniu krajského súdu sťažovateľ jednak namietal, že krajský súd neodstránil procesné pochybenia okresného súdu, ktorý pri rozhodovaní o ďalšom trvaní väzby vykonal jeho výsluch bez prítomnosti niektorého zo zvolených obhajcov, o sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol bez toho, aby mal k dispozícii argumenty sťažovateľa, a napokon sťažovateľ namietal aj nedostatočnú odôvodnenosť napadnutého uznesenia.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že jeho výsluch na okresnom súde v súvislosti s ďalším ponechaním vo väzbe bol vykonaný bez prítomnosti niektorého zo zvolených obhajcov, ústavný súd uvádza, že v zmysle § 72 ods. 2 Trestného poriadku je všeobecný súd povinný o čase a mieste výsluchu obvineného (v danom prípade sťažovateľa) vhodným spôsobom upovedomiť obhajcu, ak je dosiahnuteľný. Tejto povinnosti si bol vedomý aj okresný súd, čo nepochybne vyplýva aj zo zápisnice o neverejnom zasadnutí z 23. júla 2009, v ktorej uvedenú skutočnosť konštatoval.

V nadväznosti na uvedené považoval ústavný súd za významné posúdiť, či pochybil krajský súd, ak sa stotožnil s postupom okresného súdu pri plnení povinnosti uloženej

mu Trestným poriadkom a podmienenej obsahom základných práv a slobôd sťažovateľa garantovaných ústavou, listinou a dohovorom. Ústavný súd konštatuje, že okresný súd bol povinný upovedomiť obhajcov sťažovateľa o mieste a čase výsluchu vhodným spôsobom, ak sú dosiahnuteľní. Už samotná formulácia tohto ustanovenia „vhodným spôsobom, ak je dosiahnuteľný“ neprikazuje všeobecnému súdu využiť určený spôsob upovedomenia obhajcu. Zákonodarca dokonca splnenie tejto povinnosti zo strany všeobecného súdu nevyžaduje za každých okolností, pretože pri jeho snahe ho limituje dosiahnuteľnosťou obhajcu. Ak sa teda okresnému súdu síce podarilo upovedomiť jedného zo zvolených obhajcov v deň výsluchu sťažovateľa, avšak ten sa ho nemohol zúčastniť z dôvodu čerpania riadnej dovolenky mimo územia Slovenskej republiky, a druhého z obhajcov sa mu podarilo upovedomiť približne 5 hodín pred realizáciou výsluchu, pričom výsluch sťažovateľa vykonal aj v ich neprítomnosti, ústavný súd sa domnieva, že konal spôsobom súladným so zákonom. V danom prípade išlo o väzobnú vec, ktorá si vyžaduje prednosť, bezodkladnosť a urýchlenosť pri rozhodovaní (§ 2 ods. 6 a § 238 ods. 3 Trestného poriadku). Tejto skutočnosti musel okresný súd prispôbiť aj otázku „vhodného spôsobu“ upovedomenia obhajcov o čase a mieste výsluchu. Podľa názoru ústavného súdu sa tak v danom prípade aj stalo. Z uvedeného vychádzal aj krajský súd ako súd druhého stupňa, ktorý sa s procesným postupom okresného súdu stotožnil.

Sťažovateľ taktiež namietal, že krajský súd sa stotožnil s procesným postupom súdu prvého stupňa, ktorému vytýkal, že obžalobu krajského prokurátora mu doručil krátkou cestou pred výsluchom, čím mu znemožnil reagovať na skutočnosti v nej tvrdené. Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd poznamenáva, že zo zápisnice okresného súdu z 23. júla 2009 nezistil, aby sťažovateľ túto skutočnosť namietal pred samotným výsluchom, a preto je irelevantné, aby ústavný súd vzhľadom na svoju pozíciu v zmysle čl. 124 ústavy, ako aj vzhľadom na čl. 127 ods. 1 ústavy na dané tvrdenia nejakým spôsobom reagoval.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa spojenú s tým, že uznesenie okresného súdu o jeho ponechaní vo väzbe bolo jeho obhajcom doručené až po rozhodnutí súdu druhého stupňa, čím mu bola v podstate odňatá možnosť predostrieť argumenty svedčiace proti ďalšiemu trvaniu väzby, ústavný súd uvádza, že v takýchto prípadoch musí všeobecný

súd svojim procesným postupom zabezpečiť obvinenému (v tomto prípade sťažovateľovi) rozumnú príležitosť obhajovať svoje práva, a vyjadriť sa tak k dôvodnosti a zákonnosti väzby. Ústavný súd pripomína, že v prvom rade je všeobecný súd povinný poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa, ale na druhej strane nemožno bagatelizovať význam, podstatu a zmysel obhajoby, v rámci ktorej sa obvinený háji sám alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Ak takéhoto obhajcu má alebo ho musí mať, je potom jeho úlohou obhajovať práva obvineného čo najúčinnnejším spôsobom, pod ktorým treba bez pochyb rozumieť aj aktívny prístup obhajcu pri obhajovaní jeho záujmov, ako aj starostlivosť obhajcu zameranú na to, aby boli náležité a včas objasnené skutočnosti, ktoré vinu obvineného vyvracajú alebo ju zmierňujú (§ 44 ods. 1 Trestného poriadku).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval, že do dňa neverejného zasadnutia (28. júla 2009) sťažovateľ svoju sťažnosť proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorú zhlásil do zápisnice 23. júla 2009, nijako nezdôvodnil. Pritom jeden z jeho zvolených obhajcov bol osobne sudkyňou 23. júla 2009 v budove okresného súdu upovedomený o tom, že v daný deň bude vykonaný výsluch sťažovateľa na účely rozhodovania o ďalšom ponechaní vo väzbe. Aj keď sa tento obhajca nezúčastnil neverejného zasadnutia na súde prvého stupňa, niet pochybností o tom, že vedel, že o zákonnosti a dôvodnosti sťažovateľovej väzby bude okresný súd, prípadne aj súd druhého stupňa rozhodovať. No v tejto súvislosti nebolo zistené, aby tento obhajca podnikol kroky na účely efektívnej obhajoby sťažovateľa, keď jeho sťažnosť zdôvodnil až po rozhodnutí súdu druhého stupňa, a teda podaním doručeným okresnému súdu 5. augusta 2009. Niet pochybností o tom, že okresný súd bol povinný doručiť svoje rozhodnutie aj obhajcom sťažovateľa, ktorí v jeho mene, nie samostatne, mohli proti nemu podať sťažnosť. Ako je zrejmé z vyjadrenia predsedu okresného súdu, obhajca JUDr. A. E. tak aj učinil, avšak v čase, keď jeho argumenty vzhľadom na existenciu druhostupňového rozhodnutia boli už irelevantné. Podľa názoru ústavného súdu takýto postup všeobecných súdov, a to aj s prihliadnutím na to, že väzobné veci treba vybavovať prednostne a urýchlene, nebol celkom správny, ale na druhej strane stále otváral priestor pre uplatnenie práv obhajoby. Uznesenie okresného súdu bolo totiž sťažovateľovi doručené 27. júla 2009, teda deň pred neverejným zasadnutím druhostupňového súdu, avšak ústavný súd v tejto

súvislosti nezistil, aby obhajca sťažovateľa podnikol všetky kroky na to, aby v jeho mene náležite a včas argumentoval proti ponechaniu sťažovateľa vo väzbe, aj keď na predloženie argumentov pred rozhodnutím krajského súdu mal stále ešte možnosť, čas a priestor.

Sťažovateľ taktiež namietal nedostatočné dôvody v uznesení krajského súdu preukazujúce jeho ďalšie ponechanie vo väzbe.

Ústavný súd zistil, že okresný súd, s ktorého závermi sa stotožnil aj krajský súd, konštatoval, že jediným dôvodom na ďalšie ponechanie sťažovateľa, ako aj ďalších spoluobvinených vo väzbe nemôže byť len vysoká sankcia hroziaca za spáchanie obzvlášť závažného zločinu, ale že u každého z obvinených (teda aj u sťažovateľa) prihliadol na konkrétne okolnosti prípadu, ktoré v spojení so zistením, že trestná činnosť bola páchaná dlhšiu dobu, bola organizovaná, pričom účasť obvinených na jej páchaní bola špecifikovaná a charakterizovaná presným vymedzením úloh, dávali dostatočný dôvod na obavy, že sťažovateľ, ako aj ďalší obvinení by sa mohli snažiť vyhnúť trestnému stíhaniu, resp. trestu, čo odôvodňovalo ich ďalšie ponechanie vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Opodstatnenosť útekovej väzby doplnil krajský súd aj tým, že je daná nielen hrozbou vysokého trestu, ale aj možnosťou úteku sťažovateľa, ako aj ďalších obvinených do cudziny, čo vyplynulo z dôkazov nachádzajúcich sa v spisovom materiáli svedčiacich o kontaktoch obvinených s cudzinou. Okrem toho dôvodnosť preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku okresný súd a krajský súd odôvodnili tým, že sťažovateľ a niektorí spoluobvinení neboli pred vzatím do väzby zamestnaní, nemali stály príjem a pohybovali sa v prostredí s výskytom pochybných osôb a predajom omamných a psychotropných látok, pričom takýmto spôsobom si mali zabezpečovať finančné prostriedky na uspokojovanie svojich životných potrieb. Tieto zistenia viedli vo veci konajúce súdy k presvedčeniu, že aj naďalej pretrváva dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti, a to v prípade prepustenia sťažovateľa, ako aj ďalších obvinených z väzby na slobodu.

Keďže úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd,

nemôže zasahovať do ich skutkových a právnych záverov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné. A práve aj v tomto smere sa rozhodnutie krajského súdu z hľadiska sťažovateľovej námietky o nedostatočnej odôvodnenosti jeho ďalšieho ponechania vo väzbe javí ako akceptovateľné. Pri odôvodnení ponechania sťažovateľa vo väzbe sa krajský súd stotožnil s názorom okresného súdu, k čomu ústavný súd uvádza, že spôsob takejto formulácie odôvodnenia z hľadiska jeho preskúmateľnosti považuje za prípustný, pretože obsah predchádzajúcich rozhodnutí je dotknutým stranám známy ich oznámením, prípadne môže byť známy využitím inštitútu nazretia do spisu (obdobne III. ÚS 241/07, III. ÚS 271/07).

Ústavný súd považuje za podstatné reagovať aj na námietku sťažovateľa spojenú s neodôvodnenosťou rozhodnutia krajského súdu, pri ktorej sťažovateľ poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 220/04 z 11. januára 2005, ktorý mal prisvedčiť jeho tvrdeniam. V danej veci ústavný súd vytýkal všeobecnému súdu rozhodujúcemu o ďalšom trvaní väzby iného účastníka konania nedostatok individualizácie konkrétnych dôvodov ďalšieho trvania väzby, pretože tento súd sa vo všeobecnosti odvolával na skoršie dôvody väzby spoločné pre ďalších spoluobvinených. Tieto však nemôžu stačiť, ak ide o dlhšie trvanie väzby a taktiež sú nedostatočné, ak nie sú individualizované pre jednotlivých spoluobvinených. To však neznamená, že u viacerých, resp. všetkých obvinených by nemohli byť tieto dôvody rovnaké, a teda spoločné. Dôraz však musí byť daný na ich špecifickosť a konkrétnosť. Ústavný súd už konštatoval, že dôvody väzby sťažovateľa, hoci aj rovnaké ako u ostatných spoluobvinených, boli presvedčivé a odôvodnené, a preto v danom prípade nebolo možné prijať identické závery ako v sťažovateľom uvádzanej veci sp. zn. III. ÚS 220/04.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, sa ústavný súd nedomnieva, že by z tohto rozhodnutia vyplývala jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by skutkové alebo právne závery krajského súdu

bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označenými článkami ústavy, listiny a dohovoru.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, základného práva podľa čl. 8 ods. 5 listiny a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Tos 49/2009 z 28. júla 2009 už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa, ako aj jeho žiadosťou o prijatie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2009